

tramp

s přílohou TÁBORÁK

Kč 1
37

Sami.

Trampové se sami ujali vydávání svého časopisu. Stálo to oběti a mnoho práce a pracujeme dále a rádi. Voláme ale na vás, vy naši kamarádi a jediná, k nimž se chceme a můžeme obrátit: Pomozte! Pomůžete nám každým číslem, jež si koupíte a k jehož prodeji nám pomůžete. Dokažte, vy dobří kluci, že trampské kamarádství není prázdné slovo. Nechceme na nikom žebrot, a vy to také nikdy dělat nebudete, ale chtějte, aby v každém hostinci, kantině a všude, kam chodíte, visel váš časopis. Žádejte ho v kavárnách a kde nebude, přimějte majitele, aby jej kupoval. Do těchto míst nosíte své peníze, poručte si.

Když jedeš do osady, kup si dvě čísla a to druhé prodávej tomu, kdo ho nemá. Udělejte, kluci, tenhle malý kus práce a dokažte nám, že nejsme „sami“ a padouřům, že „Nás nikdo nevyhubí!“

Franta Šerif.

Milí kluci!

Radostí plesám, že jste ten časák sami vzali do pačinek. Já malá trempka spěchám s návrhem, na který nepřišel ani jeden z těch mudrců a pismáků, ať je to Melíšek nebo Géza či Hoban a Franta Šerif. Já si to můžu dovolit jim nadávat, protože mně hobla dát nesmějí, ana jsem dívka a mám jemnou pleť a dokážu, že jsem chytřejší nežli oni i se svými zkušenostmi. Potřebuji kluci peníze, časopis musí jít na odbyt. Proto já malá si беру zavazek, že každý týden jich pět prodám. Vy klacanové to udělejte taky a nečtěte jich deset jedno číslo. Za tuhle práci ale žádáme, aby všichni pismáci řádně psali a básnili. Koncem roku půjdu na Sylvestra dát novoroční psu tomu, kdo nejvíce se líbil a dodrží slovo, kdybych měla ject až do Ostravy k Hobanovi nebo na ty sakramentský dva vrchy k Frantovi Šerifovi. Budu také pisat a zde ukázka mojí tvorby:

Do kotle nám padá listí,
že je podzim, už je jistý;
nos mám namrzlý,
žalem tichým srdce puká,
jsem černá a hledám kluka,
jenž je nazrzlý.

Ahoj!

Žanda ze z Plzně.

Všem

Trampům obého pohlaví od Šumavy k Tatrám i přespolním!

V Praze ustavilo se ze starých, věrných trampířů Trampské vydavatelské družstvo. Převzalo do svého vlastnictví časopis „Tramp“. Tím je splněno dávné přání, aby „Tramp“ stal se majetkem trampů. Stal se majetkem všech kluků i dívek, všech, kteří nejsou původem i duchem paďouři. Bude veden dle přání a zájmů všeho trampstva. Bude naším vůdcem, naším bičem na paďoury. Bude jediným časopisem mládeže, nezávislým na nikom a na ničem, než na zájmech této mládeže, na zájmech všeho trampstva. „Tramp“ musí vniknout všude, kde mládež žije, případně živoří. „Trampem“ budeme vytaňovat kluky i dívky ze zajetí paďourských názorů, z ohrad paďourských spolků. „Trampa“ do dílen i továren, do obchodů a kanceláří, do škol středních i vysokých včetně soukromé školy Kobylského. Každý trampíř-(ka) stane se nejenom odběratelem, ale i kolportérem svého časopisu. Organizujte všude kolportáž. Získejte známé kluky a dívky k odběru jejich časopisu.

V některém z nejbližších čísel zavedeme rubriku, kde bude oznámen každý nový kolportér a každá osada, přihlásivší se o větší počet časopisu, takže všichni mohou sledovat vzrůst a soutěžení kolportérů a osad.

Která bude první a kdo nejvíc?

Kdo rychle získává, dvakrát dvakrát získává, neboť už řekl báťuška Kramář: Pro „Trampa“ vrhlo mě Rakousko vžalář.

Trampské vydavatelské družstvo
a redakce „Trampa“

Praha I., Karlova ul. č. 14.

Poznamenejte si novou adresu redakce a administrace „Trampa“:

Praha I., Karlova ul. 14.

Běhá:

- V Paříži jsi byl a ani voňavku jsi nám nepřivezl?

- Byl bych přivezl, ale já do dneška nevím, jak se řekne „Eau de Cologne“ francouzsky.

Topil se profesor. Vytáhl ho jeho žák. Zachráněný profesor povídá:

„Děkuji vám, můj hrdino. Zítřka veřejně ve třídě ohlásím váš hrdinný čin.“

I zatvářil se smutně žák a prá:

„Rači ne, pane profesore, voni by mně kluci zmlátili.“

— Tak vy se hlásíte u mně o práci? Já ale potřebuji dělníka, který zastane notný kus práce.

— Pane mistře, to já můžu dělat čtvero prací najednou. Na příklad můžu jíst pečnou husu, při tom číst noviny, kolíbat malý dítě a poslouchat radio.

Čtural.

Přihlášky za členy „Trampského vydavatelského družstva“ přijímá kam. Vodrážka, Praha I., Karlova ul. č. 14.

(Podíl Kč 105.— se zápisným.)

Přišel jakýs cizinec do Palestiny a velmi se obdivoval krásné židovské sinagoze. Všechno už prohlédl, jen ho hnětlo to, že nerozumí nápisu, který byl v hebrejštině vytesán nad vchodem.

I zastavil si vedle jdoucího žida a prosil, aby mu vysvětlil význam oněch slov. Žid, velký nepřítel všech křesťanů, si odplívl a pravil:

„Nápis ten, přeložen, zní: Ty jsi vůl!“

„Děkuji,“ odvětil cizinec, „ale zapomněl jsi, že hebrejščina se čte od zadu, tedy že to vlastně znamená: Vůl jsi ty!“

LORD

„Za co jsi posledně seděl, Sweny, ty dva měsíce?“

„Za pár řádků.“

„A cos to, prosím tě, napsal?“

„Docela nic. Vytahal jsem pár řádků bramborů z cizího pole.“

Bol Hurikán.

OLŠANSKÉ ANTINIKOTIN

**TĚŽ DODAVATELÉ
ČSL. TABÁKOVÉ REŽIE**

AKCIOVÁ SPOLEČNOST PRO PRŮMYSL PAPIRENSKÝ

OLŠANY V RUDĚ n. M. (Morava)

jest jedním z největších podniků světa, jež se zabývají výhradně výrobou cigaret. papírů.
Roční výroba postačí na 100 miliard cigaret.

**DODAVATELÉ ČS. TABÁKOVÉ REŽIE A VŠECH
PŘEDNÍCH CIGARETOVÝCH TOVÁREN SVĚTA**

Otto Rikin:

Mrtví dávají prachy.

Koncem roku 1919 nebyl ještě u Verdunu vkusně upravený zákop mrtvých, nebyly výletní hotely se všim komfortem, ani průvodci, a paďouři všech zemí nejezdili sem prohlížeji nejstrašnější bojště světa.

Tehdy se u Verdunu dělaly hřbitovy. Nejen u Verdunu, ale přes celou Francii od lothrinských hranic počínaje až ke kanálu La Manche byly zakládány hřbitovy jeden vedle druhého, tisíc kilometrů dlouhý hřbitov.

Nachytali nás tehdy v Paříži. Každý byl švorcový, jak čekatel v československé státní službě, každý z nás měl už konsulát oklepaný, některý i dva, tři, podle toho kolik řeči plynně ovládal. Tedy co? Nezbyvala, než úřadovna ministerstva práce.

Přišel takový pán, elegantní a nabízel práci v rozbitém území za 60 franků denně k celému zaopatření.

60 franků dělalo tehdy 400 Kč.

— Kluci, dáme se, povídám. Bude to nějaká rasovina, ale měsíc to vydržíme.

Zůstane 1500 frantíků čistejch a za to je Paříž čtvrt roku naše.

— Deme, řekli kluci.

Z Toulu vezla nás malá lokomotívka s jedním vagonem někam nahoru.

— Bude to Verdun, říkal Franta.

K nám volal náš nájemce: — Hálo, vystupovat! Rozešli se vystupujeme z vagonu.

Podmračené listopadové jitra. Chladno. Nádraží žádné, nic, jen tabulka na dřevěném sloupu oznamuje: Zde stávala dříve stanice . . . (jméno jsem již zapomněl). Opodál stávala někdy vesnice, snad město. Doslovně nezůstal kámen na kameni. Jakoby někdo celé město ohromnou lopatou podrýl, dobře roztrásl a proházal. Jedna ohromná hromada cihel, kamenů, travers a ohořelých trámů.

— Takovouhle kůlnu na dříví bych chtěl udělat z mojí domovské obce, mínil jeden z kluků. A támhle na ten trám, co třel do vrchu, bych pověsil našeho agrárního starostu, pacholka keřasského.

Kousek cesty za hromadou ssutin počínal zápach, každým krokem kupředu pronikavější a odpornější.

Každým vdechnutím se kluci víc a více ošklibali. Posléze jeden povídá: — Mrtví.

Byli jsme najati na dělání hřbitovů.

Mrtví byli vytahováni z hromadných šachet a rozřizováni do jednotlivých hrobů. Jména se zjišťovala podle kovových známek, kterou má každý francouzský voják připevněnou retízkem na levé ruce.

Odkrytá šachta skýtala strašlivý pohled a šířila nesnesitelný zápach. Celé vagony prohnitého lidského masa v zabláčených vojenských hadrech. Maso opadávalo z kostí, jakmile bylo tělem hnuto.

Pracovali zde Španělé, Italové, Arabové, všichni, včetně francouzských dozorců, celé dny úplně spítí. Každých 5 minut nahýbali bidony s vínem k ústům.

Mrtví, ti slavně pro vlast a národ padlí, byli vláčeni hnusným způsobem.

Jeden z dělníků zaťal mrtvole krompáč do prsou a táhl ji za sebou k vykopanému hrobu. Někde byly tělesné schránky obránců vlasti nahazovány do hrobů lopatou. Přes to se pracovalo vesele. Jeden vtip stíhal druhý.

— Haló, volá dozorce, tenhle Boches (francouzská nádivka Němcům) nemá palici.

Dělník přinese na lopatě lebku a shodí ji do hrobu.

— Jestli že to hlava nějakého francouzského sergeanta, tak ho bude, potvoru, tejrát, směje se dozorce.

— Jak se jmenuje tenhle? volá druhý.

— To máš jedno, odpovídá dělník, támhle máš na hromadě známky, pověs k němu jednu.

Od strašného zápachu chtělo se nám všem zvracet.

— Kluci, povídám, tady nebudu makat, ani za 600 frantíků denně.

— Depá! souhlasili kluci sborem.

Zaměstnavatel nechtěl tomu rozumět. Povolal na nás vojáky.

Sergeant, nalitý jako všichni živí, kteří se v této oblasti nalézali, šel na nás ostře.

— Tak, alli, hop, makat, makat, spustil ostře.

— Kuš, drne nacucanej, ozval se jeden z kluků, aniž by si uvědomil, že kuš je francouzský výraz velmi užívaný.

— Co kuš, kdo kuš? rozlítl se sergeant.

— Nebudeme tuto práci dělat, říkám.

— Nebudete? Tak na pevnost, zavřít.

— Dobře, povídám, zavřít.

Dva vojáci a kaprál, nalití ovšem, nasadili bodla na pušky a šlo se. Kaprál vedl, vojáci šli za námi.

Jdeme umělou pouští, strašnou, bezútešnou, horší než Sahara. Všechny stromy, telegrafní tyče usekané granáty. Každé stavení obrácené v hromádku ssutin. Nic, než klikatiny zákopů a trychtýřovité jámy od granátů, jedna vedle druhé. Všude se povaluje rezavý ostnatý drát, hnijící boty, torny, granáty, na zemi rozsety střepiny šrapnelů, náboje do pušek.

Ušli jsme asi tři kilometry, naši strážcové namáhavě klopytají a nadávají nám.

— Kluci, zavolal někdo vpředu, přichystejte se v zádu na ty dvě blumy. Až dám povel, tak na ně skočit a vzít břízy.

Odzbrojili jsme je snadno. Během minuty byli všichni tři na zemi a pušky v našich rukách.

Vojáci prosili, abychom jim darovali život.

— To víš, že darujem, říká Franta, to my zas nejsme takoví, ale utíkat musíte.

Tak teď: Poklusem vpřed! Jedeš! Rychle, rychleji!

Vojáci běželi jako diví.

Když zmizeli z dohledu, zahodili jsme pušky a jali se utíkat sami.

Pak jsme šli rozbitým územím celý měsíc na západ k moři.

Všude se dělaly hřbitovy.

U Remeše pracovali při tom Rusové z armádního sboru generála Lechnického, který byl v roce 1916 převezen do Francie.

Jeden z nich říká: — Vydělá se při tom moc, veliké peníze, prstenů a hodinek nasbíráš taky dost, ale je to svinstvo. Nejvíce na těch mrtvech vydělá podnikatel. Lidi jsou hovada.

Po chvíli dodal: — Lidi jsou hovada, protože jdou do války. Nejradši bych ty mrtvolky vytahal a naházel v Paříži pánům do restaurací.

— Heleď, povídám, válka je užitečná i pro dělníka. Nežli tihle byli pobiti, kolik granátů a děl bylo k tomu zapotřebí. Dělníci si při výrobě granátů vydělali, podnikatelé zbohatli. Nyní je pohřbíváte. Dělník při tom vydělá pěkně peníze a podnikatel zbohatne. Až to všechno upravíte, budou z toho národní zahrady, podnikatel bude vybírat vstupné a mrtví ponosou prachy ještě za 50 roků. Války musí být proto, aby dělníci měli práci.

Rus se na mě dívá a hovoří: Jestli tohle myslíš vážně, tak seš blbec, strašnej blbec. Vždyť tady leží dělníci a ty granáty i tohle pohřbívání zaplatí zase dělníci, ty osle, hlu-páku.

— Heleď, odporuji, v Německu říkali socialističtí vůdco-vé již před válkou, že je v zájmu dělnictva, aby Kruppovy zbrojovky prosperovaly.

— Vůdcové jsou lumpi a lidi hovada, trval na svém Rus. Takhle vzít jednoho mrtvého na krompáč a táhnout ho pařížskými ulicemi k Vítězné bráně: Tady máte, dobytku, neznámého vojína, dělejte parádu . . . och, bratře, hovada jsou lidi, hovada . . .

Poznamenejte si novou adresu redakce a administrace „Trampa“:

Praha I., Karlova ul. 14.

Weiskopf:

- Prodám ti krásnou boudu, ale stojí tři tisíce.
- To je fuk.
- Ale je trochu na spadnutí.
- To je fuk.
- Vážně je ti to fuk?
- Proč by nebylo, dyk já ji nekoupim.

— To jdeš až ráno z flámu? Celou noc jsem nezamhouřila ani oko.

— Vždyť já taky ne, broučku můj.

Nóbl restaurace.

„Jéžíšmarjá, pane, co vás to napadlo, utírat si příbor ubrouskem, dyk nám ho celej zasvíníte!“

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“ PRIMA VII.,
 Belcrediho třída (číslo 41).

Ceníky vetešnického zboží zdarma

Red:

Krucinálhimlhergotfix, takováhle bouře, člověk tu bidně zhyne a má na pevnině zaplacenou hrobku!

— Schorty, ty učíš ty hospodskýho děti na housle. Měly tvoje hodiny už nějaký úspěch?
— Japabyné, už jsem přibral pět kilo.
Black Hills.

Prohlížel si pan Řířmil zálibně ženský akt, představující nahou ženu neobyčejně krásného těla, celou zahalenou v záplavu zlatých vlasů — symbol Venuše.

Prohlížel s mračnou tváří, hněvivě pokyvoval hlavou, až se toho všimnul pořadatel a optal se, našel-li snad na obraze pan Řířmil nějakou vadu.

Zachmuřil se starý Řířmil, vrhl černý pohled na vlasy zakrývající božské tvary a řknul zlověstně: „Ovšem, páč dneska ženský nosej mikáda!“

LORD

— Andy, ty si dal Trenkovi prej tři facky.
— Proč?
— Protože neměl dvou dost.

Black Hills.

„Na co ste se, člověče, ženil?“
„Na kvalt!“

Franku, vždyť hraješ ten akord vo dvě struny níž.

To víš, já hraju jen tu část, co už mám zaplacenou.
Black Hills.

Přihlášky za členy „Trampského vydavatelského družstva“ přijímá kam. Vodrážka, Praha I., Karlova ul. č. 14.

(Podíl Kč 105.— se zápisným.)

B é h á:

To je škoda, že v „Šejdrem“ už není „Snář“. Mně se dnes zdálo, že jsem měl v zadnici biograf a Jirka Silber-sacků seděl v první řadě.

Šraul

„Pane, že se na vás vyřítím!“
„Pardon, od jakého slova to račte odvozovat?“

„Haftl z Teplic prej dal v neděli bajonetem gól!“

„Neblbni!“

„No von prej střílí jen — bodlem!“

TÁBORÁK

zábavné čtení „Trampu“

beneda: cíl

Koleje, které vedou přímo do nebe,
nejspíše svedou s pravé cesty —

*Líp je táhnout svůj osud prachem silnicí,
vsi a městy,
která leží někde na dlani a někde daleko od sebe
a nazývají se:
bolest, bída, hlad, příkoří,
neboť jen námaha pouti vysoké pohoří
nám nejvíce přiblíží krásu výhledu
a cesta ku předu
zocelí člověka a posílí.*

Bílí motýli
dětských smíchů a radostných popěvek
zahynou na mezích u našich nohou —
Mohou
okouzlit ještě krásou a křehkostí —
Už ale nevlétnou,
neboť smíchy a radosti
zvučné jsou
jenom když pravdivě zvoní a hrají —

Bílí motýli
dětských smíchů a radostných popěvek
zahynou na mezích u našich nohou. —
Mohou
okouzlit ještě krásou a křehkostí. —
Už ale nevlétnou,
neboť smíchy a radosti
zvučné jsou
jenom když pravdivě zvoní a hrají. —

Životy naše zrají
na mozolnatých, svalovitých pních.
Z povozů zlata, bídnými tažených,
jenom šupinky a ještě zřídka do dlaní spadají.
Navazujeme životem dny
jako uzle na nekonečném lanu.
Voláme sny
a slyšíme kolikrát hrát jejich nádherám hranu.

Plni štěstí na výšinách,
stíráme s obuvi všednosti prach.
K dalekým obzorům vede cesta daleká,
ale člověčí srdce rádo bojuje s draky.
Síla mladého člověka
pospíchá s ptáky.

Pamatujeme dobře:
otevřít vůli srdce dokořán:
na východ, západ, na sever a jih!
Člověče chudý, všude buď našimi vzkazy
pozdravován!

Pro všechny nežít je hřích.
Kdo ví, jak zítra a pozítří bude!
I cesta kamením má jistý cíl.
Snad proto západy bývají rudé,
aby se z nich světlý den narodil!

RODA-RODA:

AFORISMY

*Chtěl-li by někdo něco dělat ze zůstání, nikdy
mu nechyběly šlechtné záminky.*

Humor jest trávení sytých, satira výkřik hladových.

*Jsou lidé, kteří mluví, čeho sami nevědí; ma-
jí-li štěstí, jmenují se proroci.*

*Nemohu se spřáteliti s putováním duší. Hrozná
pomysleni, že bych musil být v příštím žití ta-
semnicí paní Lehmannové.*

*Je-li kus nudný a smí se zívát, jest to hloupé.
Je-li však kus nudný a nesmí se zívát, pak jest to
literární.*

*Myslí se, to a to nové poznání nedalo by se již
srovnati s dogmatem. Ale s náboženstvím jest to
jako s kufrem — vždycky se tam ještě něco vejde.*

eman trojan:

R É Z A

*Réza nikdy nevěděla roupama co dělat. Už jako malá
žába, otrávilá na parniku „Primátor Ditrich“, svoji vrozenou
kecavostí, pasažéry. Přinesla si — totiž našla hřib. Po-
měrně veliký hřib. Sedí tedy se svými pěstouny, strýcem a
tetou, na palubě parniku, největší zatížení 800 osob, jak hlá-
sala tabulka včetně lho hřibu. Kde byl celý parník i s oso-
bama, když Réza měla hřib! Co tak plácaj kola parasu do
Vltavěnký, hřib se rozrostl, v ústech Rézy, do velikých roz-
měrů, její pronikavý hlas překřičel hukot stroje. „To je
hřib, to jsem sama našla.“ Lidé se otáčeli po slečince. Ne-
tušili, co je to za previta a jak dovede unavit. A teď to
začlo: „To koukáte, co mám za hřiba, — my si ho naloží-
me, vidíte tetičko?“ Neseďela se svoji pohyblivou prdelkou
ani minutu. „Tetičko, tetičko, co říkáte tomu hřibu, lidi
koukejte, to je hřib.“ Neúnavně opakovala svoji volovinu
o hřibu, že to lidem šlo na nervy. Skákala po palubě: „Hřib,
hřib, ten jsem sama našla, vidíte, tetičko. Tetičko, strejček
taky rád hřiby, — uděláme si hřiba, — to je hřib — to je
velkej hřib — já mám ráda polévku — uděláme si polévku
a dáme do ní hřiba — — hřib — hřib — hřib—. Strejčka to
konečně taky dožralo, popadl ho a rozplácal Réze její po-
hyblivou prdelku lesním hřibem. Ten si dal, ale chudák
starej. Nebrečela, ale řvala! Lidé kolem byli teprve vyje-
vení. Réza zas: „Dejte mně mého hřiba, já chci hřiba, roz-
bil jste mně mého hřiba, já chci hřibáááá —“ Strejček
chudák nevěděl co má dělat. Nejradši by ji rozbil hubu.
„Ježíšmarjá!“ povídá tetě, já bych tu holku nejradši zabil,
to je potvora, co z ní bude, chudák mužskej, kterej jí do-
stane. Pasažéry zachránilo jen přistání parniku.
Chudák strejda a tetá.*

Réza bylo přes dvacet, už neměla prdelku, ale pořádné zadek. Rozhazovala ho, když šla po ulici, přes svoji vrozenou cudnost. Mužští, obzvláště starší, se jí všimali právě pro tvary jejího těla. Tady už bylo na co plácnout.

No, jo, co je to ale všechno platný. Réza byla při tom ukecaná a to bylo horší než bolení zubů. Tak na konec přeče jenom každý nápadník „vodlít“. Vystřídala jich několik.

Neměla už koho otravovat, musel to odnést, kdo byl po ruce. Její bratranec. Byl u nich na bytě. Strýc s tetou se ho celý čas nevšimli. Ale Réza!

Sudinka bratranec.

Chvilku sedí sám v pokoji, něco čte. Vtom někdo prudce vrazí do dveří. Vona to Réza. Nakoukne, zavře. Ticho. Bratranec mlčí. Vtom se otevrou opět dveře, Réza vchází, nemluví, jde hlučně ke skříně, vytáhne kapesník a zase pryč. — Uběhla minuta. — Dvěře se tiše otevrou. Bratranec ani muk. Réza, ze skříně vytáhne šaty, jako by nic. Zmizí. — Dvě minuty ticha. Zase Réza, dává šaty do skříně. Zakašle a vyštěkne: „Tady je smrad vod cigaret,“ a uteče.

Pět minut ticha. Bratranec?

Mačká si hlavu, plivá na zem, zacpává si uši. Vtom se otevrou dvěře, Réza, Réza, Réza — otvírá — zavírá — otvírá — zavírá. Vždy pro nějakou blbou záminku.

Ať už je to kapesník, nebo co jiného, její fantazie je nevyčerpatelná. Tejrá, tejrá, do nemožnosti. Kdysi chodila každý týden ke zpovědi, aspoň jí bůh odpustil její zlomyslnost.

Ale co teď? Bratranec chudák, jak to má vydržet. Kdyby to bylo jeden den, ale ono je to stále a v různých variacích. Už se neudrží, překročí svůj klid a řekne jí „svině“. Rekl jí to. — — —

Jó, ale ten cirkus teď. „Teťčko, teťčko, von nadává, řekl mi svině, von na mě plivnul!“ řve na celý dům. Vostuda v baráku, co má teta dělat? Sedíví jí z toho hlava, už jí má bílou jako mléko.

Řekne si, „Réza, inu Réza.“

„Ano, vždyť je to Réza.“

A takových žen je na jury.

Ta zákeřnost v dozírání, to jsou úplné nuance. To přejde chlapovi, i tomu nejkliďnějšímu trpělivost, snad by i takovou Rézu zabil.

No, nazdar, když s ní musí žít celý život, aby se neprohřešil svému katolickému přesvědčení.

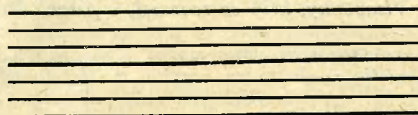
Jak to dopadlo. Bratranec se odstěhoval a Réza?

Žádný to s ní nebydržel. Přítelkyně, příbuzní, ani mužští. Réza zas chodí ke zpovědi, kněz se od ní nedá otrávit a radši jí napaří několik otčenášů a zdrávasů.

Réza teďka otravuje pána boha. Ten to unese. Vidíte, k čemu není dobrej pán bůh. Aspoň lidi mají pokoj. Až jeho otráví, tak si ji vezme k sobě.

gusta:

klíče

Život je gramofon a roztoužená deska kalhoty trampa a měsíc tančící na hlavě soboty cos mohl políbit včera, nelíbej teprve dneska pozdě teprve večer navlékat tkaničku do boty.

Písničky náhle vyhrězly střeva hodinou lásky usíná chlapec přemožený něco tě udeří z prava a něco políbí z leva a usne den v dlani maje umdlené ňadro ženy.

Noc černá a hebká jako klín čísi teplýma dlaněma dráždí mě ve spánku jeden ňadro a druhý jen touhu v ní vyloví si lásku lze koupit snadno jak vázanku...

Měsíc se oběsil ze žertu na zlaté skobě a zemřel až když blízko k ránu pochoval mileneč v červeném hrobě celou noc plačící pannu...

Myslenky vynikajících jednotlivců

Maxim Gorkij: *Měj v sobě plamen vnitřní, měj světlo v duši — a vše uvidíš.*

N. V. Gogol: *Mláď je šťastné tím, že má před sebou budoucnost.*

E. Droonberg, „Muži silné vůle“: *Je-li co bláznovství nebo moudrost, o tom rozhoduje jen konečný úspěch.*

Danton: *Ceho je potřebí k vítězství? Odvahy, odvahy, odvahy.*

Corneille: *Ten, kdo si umíní buď zvítěziti nebo zemříti, bývá málokdy přemožen.*

John Buchan, „Třicet devět stupňů“: *Kapitál nemá ani svědomí, ani vlasti.*

Honoré de Balzac: *Je mnoho dobrého ve zlu a mnoho zlého v dobru.*

Jean Jacques Rousseau: *Člověče, nehledej příčiny zla! Tys tou příčinou!*

T. G. Masaryk: *Neuznávám idealismu, který zapomíná na chléb!*

Gustav Meyring, „Zelená tvář“: *Jest obtížnější dobýti si věčného úsměvu, nežli najiti v tisíci hrobech světa lebku, kterou jsme v dřívějších životech nosili na ramenech; nejprve musí si člověk své staré oči vyplakati z důlků, nežli bude moci patřiti usměvavě na svět novýma očima.*

O T T O :

A jde se---

Na Tatry dlužno se vypraviti náležitě. Především opatříme si podrobnou mapu a průvodce, v němž jsou zejména vyznačeny všechny turistické značky. Šaty sportovní, ze silné anglické látky, barvy šedé. Přes punčochy obujeme vlněné ponožky, načež nazujeme na obě nohy okované turistické boty a přečnivající část ponožek přehrneme. Dobrý prostorný tlumok vyplníme rezervním prádlem, příruční lékárničkou, nočním prádlem, přezůvkami a jinými nezbytnostmi denního života ve vysokých polohách. Nahoru na tlumok připevníme dvě teplé příkrývky a jedno stanové plátno. Sekerka a lopata upevní se po stranách tlumoku kdežto kotlík a jídelní misku dáme na řemeny doprostřed. Další jídelní přístroje, konzervy a nejnutnější potravu umístíme v chlebníku, který se nosí přes ramena. Kukátko, nejlépe divadelní, pověsíme na krk. V polní láhvi, upevněné na levém boku, máme brandy, kterou pijeme zředěnou čistou pramenitou vodou, anebo sodovkou, Thermovku s černou kávou uložíme v menším příručním kufříku, kam dáme též tvrdý klobouk, neboť na Tatry se vystupuje s čepicí na hlavě. Na

kufriku upevníme řemeny deštník. Přes levou ruku neseme nepromokavý plášť, kdežto pravá ruka nám zůstává volná, abychom se mohli opíratí o hůl s bodcem na dolním konci.

Ve stanici Štrba vystoupíme z pražského rychlíku, a kromě občerstvujícího posilnění nalezneme zde jediné úslužné úředníky čsl. drah, kteří každému, kdo nevypadá vyložené trampsky, poskytnou ochotně veškeré informace.

Po hodinném čekání, na terase nádražní restaurace, přinese nám nosič naše zavazadla do otevřeného vagonu ozubené dráhy. Zde si dáme z příruční lékárničky vatu do uší a zahalíme se do pláště, neboť jízdu v otevřeném vagoně vzniká průvan. Pakli že nejsme obráceni zady k Tatrám, podivujeme se jejich krásám, načež po půlhodinové romantické jízdě staneme u Štrbského plesa. Zde si naložíme na sebe všechna svoje zavazadla, necháme se fotografovati místním fotografem, který čeká u každého příjezdu zubačky, načež teprve předáme zavazadla sluhovi z hotelu. Necháme si u sebe pouze kompas, peníz a lano nezbytné k slézání skalních útesů, načež jdeme do turistické jídelny na oběd.

Štrbské pleso je pravou perlou slovanských Tater. K jeho pamětihodnostem patří četnická stanice, důchodkový úřad pohraniční stráže, tři hotely, pošta a směnárna Legiobankv.

Zde byla konána poslední konference Malé dohody. Za tím účelem přišel z Prahy rozkaz, aby silnice, budovaná ze Smokovce, byla do započetí konference dohotovená, kdyby se mělo pracovat ve dne v noci. Snad proto, aby si pan ministr Beneš nepřekousl jazyk, kdyby náhodou chtěl autem zajet do Smokovce.

Jinak, kromě již vylíčeného dobytí Tater prvním československým plukem svobody, nestalo se zde významnějších historických událostí, až na to, že generál Šnejdárek, který byl při poradách Malé dohody, napil se z téhož poháru, jako naše úderné hlídky v roce 1918.

Oběd v turistické jídelně na Štrbském plese je neobyčejně vydatný, což spolu se zdravým horským vzduchem podporuje chuť na českobudějovické pivo. Popivše skvělého moku, napišeme pohlednice, koupíme si štítky na hůl, načež zbývající čas do večerního odjezdu zubačky travíme hrou v mariáš, při čemž pomalu popíjíme výtečný tornalský ryzlink.

Večer nám sluha zaneše zavazadla na zubačku, a my se v otevřeném vagoně obezřele uvážeme lanem, abychom cestou nevypadli.

Ze Štrby vyjíždí rychlík v 20.56 hodin a ráno v 8 jsme již na Wilsonově nádraží, příjemně unaveni budějovickým pivem a tornalským ryzlinkem.

Kdo by se chtěl na Tatrách pozdržeti déle, ubytuje se v hotelu Hwiezdoslav, kde dostane solidní pokoj od 50 do 100 Kč za noc. Hotel patří ministerstvu zdravotnictví, a kromě socialistů bří senátorů Kloudy, Veselého a republikánského malorolníka českého venkova poslance Udržala jsou zde ubytováni polští židé, maďarští džentlenci a lepší lidé z Německa. Pokud se týká trempů, nutno žalovati, že ignorují hotel našeho národního ministerstva zdravotnictví a dávají raději přednost nočním orgiím ve stanech, anebo pustých kolibách. Již z toho je vidět, že tramping je nenárodný, veřejný pořádek ohrožující a zajisté každý státoporný socialista i republikán českého venkova uzná, že by měly být Tatro trampingů zakázány. Již z ohledu na cizinu v hotelu Hwiezdoslav. Co si pomyslí takový bratr polský žid, když vidí ošuntělé trampy, kteří nemají ani na jedno budějovické, natož na litr ryzlinku, bloumat s mladými, zřejmě neoddanými dívkami kolem Štrbského plesa? Těžko může potom Klouda, anebo Udržal hájit dobré jméno československého národa. Nejsm z demokratických důvodů proto, aby byl tramping úředně zakázán, ale nechť je mu vyhražena rezervace v čimickém háji. Cožpak jsme krváceli, respektive mohli krváčet v osmnáctém roku pod Štrbou proto, aby se tam mohl potloukat lecjaký pobuda, který je náhodou také Čech jako bratr Klouda, anebo malorolník Udržal? Zajisté, že nikolivěk.

Ze Štrbského plesa možno podnikati divukrásné výlety. Buď jedeme k Popradskému plesu, anebo jdeme pěšky ke Kozím plesům. Lépe je podniknouti druhou cestu. Kozí

pleša jsou taková jako ostatní, jenomže na rozdíl od jiných se nazývají Kozí. Proč se tak nazývají, nelze říci, neboť kozy se zde nevyskytují, kromě jedné Němky, která zde dlela, co turistka a byla úplně plochá. Není zde hotel, ani buffet, nic, než šedivé skály a naprosto nelákavá průzračná voda. Proto znechucení nehostinnou přírodou, vracíme se zpět na Štrbu k večeri.

Dovedeme-li se poněkud uskrovnit, stojí měsíční pobyt na Štrbě 4000 Kč za osobu. To nejsou ani celé poslanecké diety za měsíc.

Členové KČT. mají při koupi štítku na hůl slevu. Štítek v ceně 2 Kč dostanou za 1.80 Kč.

A. NAUCK:

M A R I E

Historie chudé dělnice.

Konečně našla Marie po dlouhém běhání práci v jedné velké továrně. První, co se dozvěděla, bylo, že mistr v její strojně je velký holkař. Mnohá mohla by o tom leccos povědět a mnohá tajila vzpomínku na onu chvíli, kdy mistr přišel a řekl přímo buď propuštění anebo A nouze byla velká, práce málo a výdělek hubený. A tak se většinou podrobily. V témže sále pracoval mezi mnoha děvčaty mladý dělník Jiří, který udržoval v pořádku stroje. Mistr neměl Jiřího tuze v lásce: při každé příležitosti musil mladý muž pocítiti bezohlednost svého představeného. Několikrát bylo mezi nimi nedorozumění a Jiří často uvažoval, zda nemá místo opustiti. Když přišla do továrny Marie, nebylo na to ani pomyslení. Dívka udělala na Jiřího hned první chvíli velký dojem. Její nepřístupnost, vážnost, s jakou se chopila práce, a konečně její krása velmi na něho působily. Častěji, než toho bylo potřebí, opravoval Mariin stroj, aby ji usnadnil práci a získal jí různé výhody. Cítil, že jeho náklonnost není dívce protivná. Občas zachytil její něžný pohled. Pak ji oslovil po práci, domluvili se a stýkali se častěji a pravidelněji.

Také mistr hodil okem po Marii a snažil se k ní přiblížiti svým bezohledným způsobem. Dívka mu neskrývala svou lhostejnost a nechut. To mistra dráždilo, rozčílilo jej to a umínil si, že jí dá pocítiti svou moc i povahu, která si uvykla vládnouti. Jiří pozoroval s vnitřním neklidem zájem mistrův o Marii. Znal jeho brutalitu a zapřisáhal Marii, aby odešla z práce. Zdráhala se, až konečně slíbila, že si vyhledá jiné místo.

Tovární siréna dala právě znamení pro začátek práce. Motory začaly zpívati a stroje se k nim připojily. Kladiva doplňovala symfonii práce.

Mistr zvolna kráčel rozlehlým sálem, ruce na zádech. Tu a tam pohlédl na motory, které táhly za nízkým zábradlím široké řemeny. Tam stál Jiří v cíle práci. Mistr přistoupil k němu bez pozdravu, s podivným světlem pod chomáčovitým obočím.

„No tak, co tu děláme?“ ozval se ledově hlas. Mladý muž mu odpověděl.

„Hm, už byste také moh' být hotov,“ s těmi slovy se mistr otočil.

„To ne, mistře...“

Ten rychle mávl rukou. „Tak dobře...“ Nazloben krácel mistr dále. Tu se zastavil: hle? — stroj je prázdný, tu chybí přec ta dívka. Mistr se vyzptává vedlejší dělnice. Ne, ona mu nemůže o ní dát žádné zprávy. Muž se zatahal za kníry, vrásky na jeho čele se prohloubily. „Pojďte sem,“ chraptivě zazněl sálem jeho hlas. Jiří přistoupil.

„Nuže, mistře?“

„Rekněte mi přece — kde — kde — je — polkl — kde vlastně je ta vaše — hm — přítelkyně?“ Výhrůžně zněla otázka.

„Moje — co, mistře?“ Jiří se smál, ale nebylo mu nějak do smíchu.

„No, ta černá, tady vzadu.“ Natáhl prst.

„Nevím, kde je, mistře.“

Nevědomky Jiří odstoupil. Ve skutečnosti už dávno byl netrpělivý pro nepřítomnost Mariinu, protože nenalezl žádné vysvětlení. Včera se marně namáhal, aby ji nalezl. Její bytná mu řekla, že se ještě nevrátila z práce domů. Aha, vzpomněl si Jiří, vždyť měla Marie tentokrát po práci umýti sál, jako každá z jejích kolegyní jednou za čas. Ale, mistr přece opustil továrnu jako obyčejně?! Jiří ho viděl docela jistě vycházeti branou směrem k jeho blízkému bytu.

Marii přišel úkol, aby uklidila dílnu, velmi nevhod. Těšila se na večer, na schůzku s Jiřím a docela zbytečně. Marně hledala Jiřího, měl asi práci v jiném oddělení. Když se vrátila s vědrem vody a hadrem zpět, byl sál už prázdný. Právě šel pryč mistr poslední a změřil ji šikmým pohledem.

Marie toho nezpозorovala. Rychle se dala do práce, aby byla brzy hotova, aby se snad mohla ještě sejít s Jiřím. Teď už měla práci skoro s krku a — tu se zarazila — nebyly to kroky na schodech? Vykřikla, v rámu otevřených dveří se objevil — mistr!

Pomalou krácel blíže s vyumělkovaným úsměvem na smyslných rtech. „Dobrý večer, slečno,“ řekl rozvážně, „nedejte se vyrušovat.“

Dívala se na něho vyděšeně a náhle poznala jeho úmysl. Počala zoufale křičeti a obrátila se na útěk. Tu mistr přiskočil, uchopil ji, smýkl s ní a táhl ji do své místnosti. Zoufale kousala, škrábala a tloukla kolem sebe, nadarmo! Také jejího křiku nikdo neslyšel. Ještě jednou zdvojnásobila svou námahu, začala chraptivě prositi, hrozila, křičela, křičela!!... Tu ji muž začal tlouci, jednou, dvakrát, a pomalu ztrácela smysly —

Setmělo se docela, když mistr opouštěl s Marií postraním východem tovární budovu. Na chodbě přes velký dvůr spatřili zářiti světlo nočního hlídače v nevelké vzdálenosti. Rychle uchopil mistr dívku za krk, ochoten jej při prvním zvuku stisknouti. Ona však na to nemyslela. Apaticky stála vedle něho a dívala se s pálícíma očima, jak světlo mizí. Mistr si oddychl a táhl ji dále. Otevřel branou, strčil ji skrz — ještě několik kroků a nechal ji —

„Tak, hloupá huso,“ smál se surově a uhodil ji lehce na rameno, „tak běž a drž hubu!“

Hned zmizel ve tmě.

Dlouho, dlouho stála dívka opřena o zeď, stála bez slz, tupě zírājíc k zemi. Až ji vyrušil mužský hlas: „Je vám něco, slečno?“ Jako štvaná dala se na úprk. Potřásaje hlavou díval se mimojdoucí za ní.

Před polednem přišel úředník na ředitelství továrny a chtěl zvědět něco bližšího o důvodech, které vedly k Mariině sebevraždě. Ředitel chtěl dát zavolat mistra, ale úředník žádal, aby směl sám do oddělení sebevražednice, aby se mohl vyzptati jejích kolegyní. Náhoda tomu chtěla, že mistr měl zase nedorozumění s Jiřím právě ve chvíli, když úředník vstoupil se svým průvodcem do sálu. Ředitel představil „pány“ a zmínil se krátce o návštěvníkově posláni. Bledý jako stěna a zřejmě zaražen, přijal mistr zprávu. Jeden, dva pohyby, jakoby chtěl něco namítati. Pojednou hrozný křik přehlušil po několik vteřen lomoz strojů. Několikeronásobný pleskot, rány, praskot, jako když se kosti lámou. Pak se těžký motor zastavil, oněměl.

Tělo mistrovo pomalu se táhlo mezi řemeny transmise.

Jiří nechal se odvésti.

„TRAMP“

počínaje příštím
číslem expeduje

TRAMPSKÉ
VYDAVATELSKÉ
DRUŽSTVO

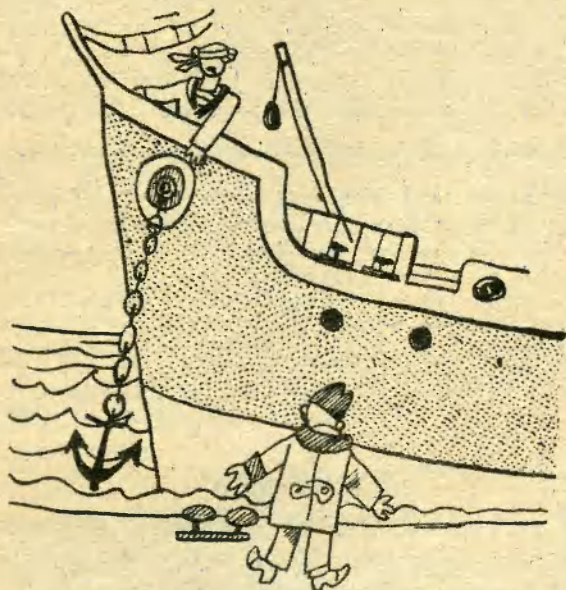
PRAHA I., KARLOVA ul. 14.

Tamtéž redakce

Poznamenejte si novou adresu redakce a administrace „Trampa“:

Praha I., Karlova ul. 14.

Cudak:

- Cifix, teď nevím, jestli je 12 hodin v noci nebo v poledne!?

Dandy

- Hele, Rudo, kdy si se hnul z tý hospody?
- Zároveň s Vaškem.
- Vždyť přece Vaška vyhodili.
- No, mě přece taky.

Harfa

Bogana, když vyhodil starej Adler z hospody:

- Olrajtl - a abyste věděl, že já tam v tej vaši mizerný putyce nemusím bejt!

Bob Hurikán

Důstojník: „Kdy je muž pohřbíván s vojenskou poctou?“
 Tranyš Jarda, nováček: „Když je mrtvej, pane velíteli.“

Bob Hurikán

Vegetariáni se nemohou ženit, protože maj' zakázaný maso.

„D“

**- Pani, můj muž jest impotent.
 - Prosim vás, je to vic než vrchní inspektor?**

- Cinto, berou ryby, berou?
- Eště nevím, sedím tady teprve tejden.
 Bob Hurikán

Béhá:

**- Bille, co počítáš na prstech?
 - Ale, kolik je nás v osadě.
 - To máš počítat z hlavy!
 - No jo, já mám ale jenom jednu hlavu.**

Black Hills

Tramenské kanadky
 originál anglický dullbox,
Kč 195⁻- až 218⁻-

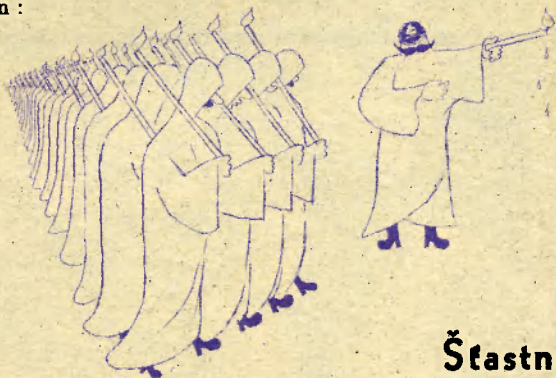
Jaroslav Bohata
 SMÍCHOV,
 Proti Knížecí.
 Věž pošou na dohřívku, vyplacené. — Udejte číslu nohy.

Ve Francii byla dána otázka, kdo je buržoa.

Odpověď zněla:

Buržoa je člověk, který pronásleduje živé a uctívá mrtvé revolucionáře!

Dan:

Šťastné a veselé dušičky přeje všem oddaná redakce.

- Kam deš?
- K tetě.
- Na návštěvu?
- Ne, na Smíchov.

Fawe.

Dawe je nezvestnej.

Když to přečtete, nebudete se divit.

Tak tedy:

Dawe byl dobrý kluk a jelikož v drahé vlasti, která jinak slyňala strdím a medem, nemohl hladem dýchat, sebral své čtyry švestky a odstrčil se do Ameriky.

Ale i tam šlo se mu více méně blbě a tak se rozhodl k návratu. No jo, ale kde vzít prachy.

Nezbylo nic, než se flákat od farmy k farmě a vydělávat si tak na cestu.

Dlouho nikde nevydržel, až u jedné farmářky, která sice požadovala noční práci, ale byla hezká a dobře platila.

Dawe se činil, ale dál už to nešlo.

„Drahá Marion, umírá mi matka, strýc a tři sourozenci. Musím odejet zpět do země dvouocasého lva.“

„Oh.“ povzddechla si farmářka a začala brečet.

„Dej mi alespoň adresu, abych mohla svěřovat smutné chvíle samoty na papír.“

Dawe dlouho šátral po všech kapsách, až vytáhl zmačkanou navštívenku svého starého kamaráda z Prahy.

Dawe se celý rok chechtal v Praze a čekal kamaráda.

A ten taky jednoho dne celý rozčilený příběhl.

„Dawe, ty jsi byl rok v Americe, neznal jsi tam nákou vdovu Mráčkovou?“

„Né, neznal.“

Dawe stěží zadržoval smích.

„To je divný, já taky ne a tadyhle mám dopis —“

„— že jsi šťastným otcem?“

„Ne, že zemřela a odkazuje mi farmu a 100.000 dolarů.“

VEDELEJŠÍ PŘÍJEM

pro každého bez zvl. znalostí po svém zaměstnání. Pište ještě dnes lístek. Brož, Kardaš. Rečice, Čechy.

Přihlášky za členy „Trampského vydavatelského družstva“ přijímá kam. Vodrážka, Praha I., Karlova ul. č. 14.

(Podíl Kč 105.— se zápisným.)

Škuner je zakotven u Librajdy a Franta z něj škrabe špinu. Jde kolem Paďour, vidí tři kluky sedět na břehu a povídá:

„Co, vy jste posádkou této lodi?“

Piráti si sborem odplivnou a sborem odpovědí:

„Néé, my jsme kapitáni, posádka meje palubu!“

Hřbitovy jsou plny lidí, kteří za svého žití si mysleli, že se bez nich svět nemůže obejít.

Kupuji si Trampa v jedné trafice, jejíž majitelkou jest mladá paní, která je poslední dobou v požehnaném stavu. Jako obvykle přiletím ve čtvrtek ráno do trafiky a už ve dveřích křičím:

„Tak co, mladá paní, máte Trampíka?“

„Ale depak, mladý pane — holčičku!“ Hoban

Chyba tisku.

Pan Paďour, vrací se večer domů, spatřil na rohu ulice chatrně oděné děvče. Pan Paďour ujal se ho z vrozené liduvilnosti.

Muromec.

Přijde jeden dobrý tramp do hospody a poručí si jednu tvrdou, načež si dá nohy na stůl. Vrchní ho upozorňuje:

„Mladý pane, sundejte si ty nohy, je to k vůli čistotě.“

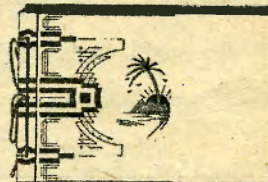
„Ale to mají fuk, dyť já se budu ještě dneska vopoledne koupat.“ llarfa

FOTO-AMATÉŘI POZOR!

FOTOALBUM „DOUBEK“

za cenu bez konkurence

Prima provedení
v celoplátěné vazbě
se zlacenou deskou
formátu 17x25
1 kus Kč 12.—

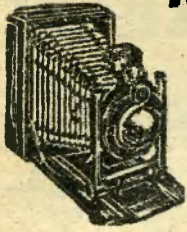
Objednávky vyřizuje dobírkou neb proti předem zaslánému obnosu

J. DOUBEK,

závody knihařským zbožím,

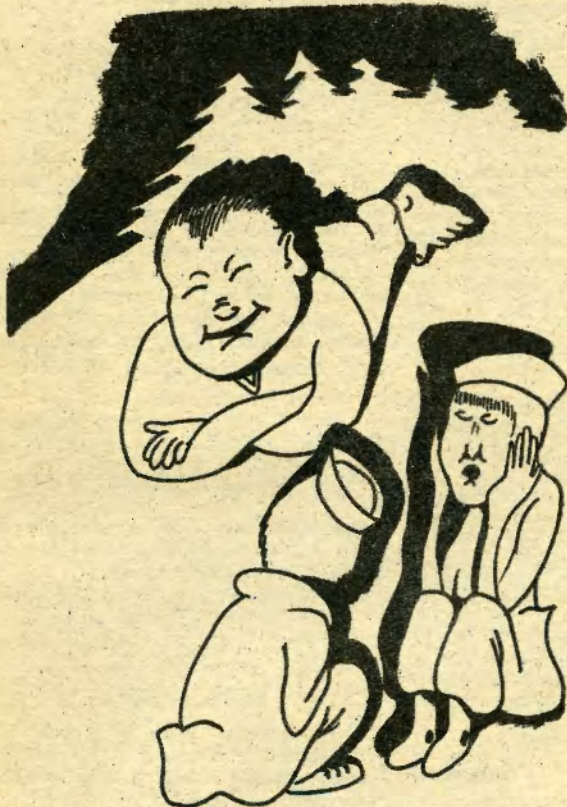
PRAHA XII., Třebízského 272-I. — Telefon 454-95.
P. T. obchodníci vyžádejte si zvláštní nabídky.

Moderní fotostroje

Nedostupně levné! Filmové přístrojky Kč 26.—, film pro 6 snímků Kč 1.80. Učebné strojky Kč 11.—, 30.—. Komora sklopná Kč 74.—, s anastigmaty Kč 210.— atd. Přepych. komory se světelnou optikou každé značky, přístroje zvětšovací a promítací, všechny odborné potřeby, 12 desek Kč 15.—, 6x9 Kč 10.—, 100 dopisnic Kč 29.—, 27letá zkušenost, nejvyšší vyznamenání. Ceník 100 stran zdarma.

EMIL BIRNBAUM,
továrna fotostrojů, RUMBURK, 46.

— Člověče, vy ste mě vypravoval, že jste střílel v západní Africe lvy — ale tuhle jeden cestovatel mě řek, že tam žádný nejsou!
— No jo, von má pravdu — já sem je tam všecky vystřílel! — **Dandy**

Skutečná příhoda.

Jednomu Hanákovi moc chtnal pajšl. Vyžádal si récept, koupil si kilo pajšlu a šel do hospody. Položil balíček na židli, ale než se ohlédl, odnášel pes balík pryč. Hanák kouká, ale pak se dá do strašného smíchu. Ptají se ho, proč se směje. A von povídá:
„Jen si, potvoro, to vodnes, bude ti to ale čerta plátný. Recept, jak se to dělá, mám v kapse.“

Šest kluků hraje na potlachu na kytaru. Povídá Franta:

„Tak a teď zahrejte „Marion!“
Zabruči si Skládanej pod vousy:
„Estě, že to nikdo nepoznal, já to hrál zrovna teďka!“

Poznamenejte si novou adresu redakce a administrace „Trampa“:

Praha I., Karlova ul. 14.

Zase se dostal jeden osadní blb ke kytáře a začal hulákat:

- Vóókna chaty do temnoty říjen - - -
- Ježíšmarjá, už ho to zase drží, přece se zpívá z á ř í!
- No jo, to ale bylo minulej měsíc.

Fawe.

STÍN ŽLUTÝCH VELBLOUDŮ

Stín žlutých velbloudů se hrbí u lampy jak opozdílý host, co přišel na návštěvu, ve studni oblohy zakletý vodník spí, zpod plachet činžáků se vznáší vůně chlebů.

S ručičkou magnetky se kývám do všech stran
a žádná z bludných hvězd mě nezaujala,
chtěl bych být měsícem a býti provětrán,
vzpomínám na růžovou zahradnici, která
uplavala.

Žádná z žen nenechá tak jako ona
tulácké srdce moje viset na vlásku,
najednou jí odejdu do země mrtvého faraona
a nadobro zapomenu na lásku.

Marko Polo.

Kamarádi!

Vše pro tramping a camping v levných cenách a výborné kvality dodá Vám

ŠLEMR, PRAHA XI.

HUSOVA 57.

Před nákupem osobně se přesvědčte! — Nově otevřeno od 15. října 1930.

Drby z čundrů,

Redakční

Tedy příštím číslem přechází „Tramp“ do majetku

„TRAMPSKÉHO VYDAVATELSKÉHO DRUŽSTVA“

jehož členem se může stát každý z vás. Nebudeme již závislí na nikom! Proto:

Upozorněte kamarády na příští číslo, které bude po prvé děláno námi a pro nás! — Zpestříme a rozšíříme obsah, chceme vybudovati opravdový trampský časopis!

Objednejte si „Trampa“ hromadně, založte sami kolportáž v osadě, rozšířte „Trampa“ po našich vlastech a staňte se členy „T. V. D.“ a tím i spolumajiteli časopisu. Nevylučujeme žádného, kdo má chuť s námi spolupracovat! — V programu „T. V. D.“ není pouze vydávání časopisu; o našich podnicích se dočtete v příštích číslech.

Dokažte, že trampské kamarádství není planou frází!

Redakce.

• Naši noví spolupracovníci příštích čísel „TRAMPA“:

Ančík - Béna a Bob z Hurikánu (sport) Lub. Linhart (film), Franta Nekolný (box) a mnoho jiných.

P. T. vydavatelstvu čas. „Tramp“ děkuji tímto jménem všech spolupracovníků za všechno, čím nám umožnili po dobu 1½ roku vycházení našeho časopisu.

Panu R. Langhansovi za vzorně vedenou administrativu, jejíž výsledkem je nynější rozšíření listu a panu ing. Hollmanovi za bedlivý dohled nad obsahem listu.

V Praze 31. října 1930.

Karel Melíšek.

Nové osady

Všem dobrým kamarádům trampů a trampkám oznamujeme, že jsme založili novou osadu jménem „Portorico“ v Bilině nad Bělou. Hošouni a děvušky, máme svoji kůtálku „dřívkařů“, kterou budeme brát s sebou na čundry. Až budete jednou rajzovat, tak nezapomeňte

nás navštívit. Prozatím řveme všem ohromné „Ahoj“!

Za osadu šerif Tarzan.

Kamarádi! Hlásíme založení nové osady pod jménem „Aurora“, z které 3 členové šerif Vůněslav Syreček, Kudrnáč a Alchymista odjíždějí tyto dny na čundr přes Marseille, Alžír do Kaira. Ahoj! Za Auroru: Faráf. — Adresa: Poděbrady II./24.

Co ste mi to, trampulata, udělali?

Nejedli jste, nepili, jak zjukaný chodili, až jste si složili to „trampské družstvo“. Dobře, kluci, já chtěl také ale pro velikeho Manitou všelitovného, co jsem vám učinil, že zrovna já mám dělat předsedu? Ublížil jsem nejakému trampuleti tak nectně, že to na mě našival? „Kamarádi“. Toble je jediné slovo, co ještě umím na těch schůzích pronést, ale úředně udílet slovo, to mě nesedí. A když se ta schůze nedrží na úzdě, vy milí družstevníci trampů! mě živě připomínáte opičí hlas v Grábovce, jak by vy padala při zemětřesení.

Není ostatně společenské jednání, přinést si do schůze družstva syrečky a naprostou zavrženíhodné je, sníst ty, co si přinesl předseda. Plácát dlani do piva také nemusíte a já jsem přesvědčen, že žádné družstvo nemá ve stanovách, narážet předsedovi klobouk. Ale víte, že „Boží mlýny, každý chvílku“? Až budou zase volby, potká to třeba zrovna toho zvrhlce, co mě přezel kaničky u bot a pak čkej, chlapečku. To, co vy tro-píte, bude pouhým láskováním vážky vodní proti zuření hrocha u porovnání s „žertiky“, jež si má zkoušená leba vymyslí.

Ahoj!

Franta Šerif.

T. C. Děti Neklidu pořádají ve středu 19. listopadu v hotelu Tichý na Žižkově trampský taneční večer, jenž bude oostaveníčkem všech pražských trampů.

IV. lesní běh na Libřici

koná se v neděli dne 2. listopadu. Start přesně o 11. hod. u zastávky „Libřice“. Sraz závodníků o 10.30 „U Adlera“. Závod koná se na trati 5 km, od zastávky kolem mlýna, za tímto odbočuje v levo lesní cestou do Voleška. Z vesnice pak podél potoka k Zahořanskému potoku a podél tohoto zpět k zastávce. Závodu mohou se účastnit členové Federace Proletářské tělovýchovy; členové jiných dělnických organizací a trampských osad. Člen F. P. T., docilivší nejlepší čas, dobývá pro svoji jednotu putovní

pohár Dělnického klubu turistů. 5 závodníků, docilivších nejlepší čas, bude odměněno, bez ohledu na klubovní příslušnost, cennými upomínkami.

Vyzýváme všechny dělníky sportovce z trampských osad k hojně účasti, jako léta předcházející.

Přihlášky možno učiniti v místnosti Dělnického klubu turistů Praha II., Vojtěšská 6 (U Černých) nebo v den závodu u startu.

Dělnický klub turistů v Praze,
člen F. P. T.

Kamarádi!

Osada „Rudý les“ pořádá v Národním domě na Žižkově dne 6. listopadu, t. j. ve čtvrtek, „Trampský taneční večer“ spojený s humoristickým programem a bohatou tombolou.

Zpívají nejoblíbenější kamarádi „Silver Star“, v novém repertoáru Tonda Kreissinger, humorista. — Hudba skvělých Charles Happy Boys.

Kamarádi, přijďte všichni!

Za osadu

šerif Stanley.

Hledám správného kamaráda na jarní „tour de mond“.

Hlastež se síly kvalifikované, flegmaticko-romanticky indolentní idealisté, nejraději kandidáti sebevraždy.

Jen vážné nabídky, žádná kichotijáda.

Jack Hurvínek,

Hronov n. Met., Palackého 254.

Ztráty a nálezy.

Osada „Hobo“ hlásí se jako poctivý nálezeč hlášených dvou ztracených trampů Bimbo & Casanova z osady Eldorado — Břeclava.

Nálezeč byl učiněn v sobotu v noci 11. října, když společnost našich p. t. trampů šla cestou do osady, narazila na ně lidská vychrtlá hladová těla již skoro polomrtvá.

Stav, v jakém byli tito hoši nalezeni, nasvědčoval tomu, že jediné hlad tyto dva mladé tuláky přemohl a přivedl do křečí, že byli úplně do sebe vpleteni. Podle nich nalezena spousta obryzaných smrkových šišek, zbytky to jejich poslední stravy. Casanova měl úplně překousnutý jazyk — u kanadky.

Nalezeným poskytnuta všemožná záchrana k uzdravení, odvezení do Hobo, pečlivě přikrmování, odšívění a dodržována u nich přísná dieta, neboť byly vážné obavy, aby nepropukla u nich známá nakažlivá nemoc — rozšíření žaludku.

Kanadky

Zaručeně
nepromokavé

194-

SPORTEX
VINOHADY U NÁDRAŽÍ

osad a redakce

Toto léčení vyžádalo si dobu několika dnů, k čemuž byli ponecháni v Hobo s podmínkou, že po uzdravení chatu opustí.

Jaké bylo překvapení osadníků, když se za týden vrátili do osady, a tiito dva dala máni tam ještě byli. Vyžrali, co se dalo a nedalo. Jelikož Bimbo jevil v tu neděli známky naznačené tramské nemoci, byli ponecháni nadále v chatě, pod slibem, že Casanova vyhubí všechny myši, které k nemalé radosti naší se v chatě uhnízdyly.

Avšak Casanova — hnán touhou po dobrodružství, — nechal hubiti myši kamaráda, vyrazil z jedné tmavé noci do neznáma.

Bimbobi během cundu a rekonvalescence narostly povážlivě dlouhé vousy a vlasy, že jest úplně k nepoznání. Jsou vážné obavy, když Bimbo po uzdravení opustil Hobo, že přijal angažmá u potulného cirkusu Gleich, který v tento čas navštívil severní Moravu, a že bude vystupovati v tomto cirku jako smutný Gigolo.

Jelikož vzniklo tímto osadě Hobo značné vydání za léčení, ošetření a udržování jich v čistotě, žádá jmenovaná osada Eldorado za vyplacení vypsané odměny a žádá o pokázání.

Za osadu Hobo

šerif Hoban.

Spojené osady Údolí ticha pořádají ve středu dne 5. listopadu 1930 v sále „Hotelu Tichý“ Žizkov, Karlova tř. 67, první tramský Mikulášský večer spojený s rozdáváním dárků. Program: tanec, populární Silver-Star v novém repertoaru, virtuos na xylofonu, hudba White-Horse-Band. Začátek o 8. hod. Vstupné Kč 6.— vč. z. d. Přijímání dárků po celé odpoledne v „Hotelu Tichý“.

Voláme do tmy.

Naše práce a tužby se nesly vždy jedním směrem. Chtěli jsme očistění našich houfů od lidí, kteří k nám nepatřili srdcem a kteří s tramskou myšlenkou. To je užším sdružováním mladých proletářských přátel přírody na kamarádkém podkladě, nesouhlasili. Ti lidé si říkají tramp z nejruznějších pohnutek a hlavní byla ta, že to je v módě. Vybrali si z trampingu to, co se jim hodilo, ale to hlavní, poctivé kamarádství, tu nebylo. To nejsou naši lidé a nejsou to ani neutrálové. Pačour sedí ve své kavárně a na-

dává nám. Tvor, o němž je řeč, pošle na tebe četníka, šlápně-li na louku, již si pronajal. A bude si to hovado dál říkat tramp. Proto všichni, kdo máte trochu cti v těle, utečte z podobných osad a jděte tam, kam patříte.

Nezapomeňme také na samotáře i celé osady, kteří z důvodů, jež nutno respektovat, zdrželi se dosud každého celotrampského hnutí. Tyto kamarády je však nutno míti zvlášť na zřeteli. Já znám dobře tento druh trampů a tvrdím, že z nich vzešli ti nejlepší. Jsou to většinou takoví dobří Honzikové, kteří snesou, aby si z nich hospoda dělala celý večer švandu, až je to najednou omrzí a začnou to bít a pak nepřestanou, až sundají poslední obrázek a ukrotí pípu. Jsou to hoši zlatých srdcí, ale tvrdých palic a do svých samot byli zahánáni nepochopením nebo zklamáním. Dnes se věci změnila a trampové si své záležitosti vzali sami do ruky. Povedeme zostřený boj proti wekendistům nám nepřátelským, ale také proti všem, kteří by chtěli spoutat trampy pačourskými společky.

A proto voláme na všechny: Podejte nám ruku a účastněte se slovem i činem. Kde jste?

Ahoj!

Wigwam F.

Kamarádi, po osadách chodí jakési individuum, které se představuje pod jménem Brichta. Říká, že byl s Gézou Včeličkou v Marseille, a kouká, kde by co ukradl. Naposled byl u nás v Poděbradech, kde mi odcizil harmoniku v ceně 1000.— Kč.

Jak jsem se přesvědčil, Géza Včelička ho ani nezná a nikdy s ním nemluvil.

Je to prý Moravák z Prostějova a má také přezdívku „Táta Dlouhán“. Varuji Vás před ním, kamarádi, přijde-li k Vám, naložte s ním po tramsku.

Ahoj!

kapitán z „Old Michiganu“.
Franta Kareš,

Holky a kluci!

Nevěřte tomu, co se o mně povídá. Já, když jsem přijel do Clyrenoblu, bylo to večer před tejdnem, hodiv věci do nádražní šatny, šukal jsem hledat nocleh po městě. A tak jsem přišel do jednoho hotelu, kterej měl bejt lacinej,

a zeptal jsem se lámanou angličtinou vlastně francouzštinou, zda pokoj na noc k pronajmutí jest. Hotelier povídal: „A votre service!“ Zeptal jsem se ho, je-li volnej. Von povídal: „A votre service.“ „Můžu dostat pokoj v prvním poschodí?“ „A votre service.“ „Já bych chtěl voko na jih.“ „A votre service.“ „Pravidelnou obsluhu.“ „A votro service.“ „Můžete mi tam dovést.“ „A votre service.“ „Tak to je teda ten můj pokoj.“ „A votre service.“

Teď už jsem toho měl akorát dost a srazil jsem chlapa se schodů. „Já ti dám neráde hřešit na to, že nevím co ta nadávka znamená A votre service, A votre service!“ řval jsem za ním.

Ale kluci a holky! Nevěřte tomu, co se o mně povídá, je to jen blbej kec, trošku už vošukanej, ježto svatou pravdou jest, že přišed do onoho hotelu, dal jsem si ukázat několik pokojů. Hotelier vece, že jsou po 80 francích. Já jsem se zeptal zcela uctivě, zdali je to cena i se snídaní a na celej tejdne a von přede mnou prásknul dveřma. — Tak jsem se vyspal první noc v parku na laičce. Ahoj! „D“—Zdeněk Dostál.

Klerikální senátor Krejčí kecnl si také do debaty v senátě a prohlásil, že vidí hlavní příčinu v nesnázích železnic v tom, že prý se turisté, skauti, trampí a podobná neřest vozí skoro zadarmo.

My jenom dodáváme, že zapomněl pan senátor počítati sebe, neboť on se vozí úplně zadarmo a všechny ty nebeské kozy a černoprůdkáři, kteří si prohánějí z dlouhé chvíle pupek v „Orlu“ a podobných společnostech těch duševně nejubožejších. Pochválenpanškristus.

Adelajda, osada stanařů z Librajdy, pořádá vždy v úterý a v pátek přátelské dýchánky při fungl nové kytáře. Hošové, proti kanadským žertíkům je pojištěna. Dýchánky jsou v restauraci pana Hustolesa, Praha XII., Jiřího nám. Restaurace „Na rozkoši“.

Hosté vítáni. Dobře vyleželý mok. Děkujeme tímto osadě „Gumrad“ za vlajku, vyměněnou při našem potlachu. Osada „Sonora“.

KDYŽ KANADKY TEDY ORIGINAL OD VESELÝHO

Praha - Jáma

V osadě „Dva vrchy“ u Franty šerifa se 1. listopadu loučejí kluci z Benešova se smavým lětem. Sraz v osadě v sobotu večer. Ahoj!

Osadní pošta

Jimme! Velice se zlobím, že moje Otčisko bylo tak špatně naložené a za druhé, že jsem tak tvrdě spal. Jistě by tak nedopadlo. Sám sem se velice zlobil, když mi to máti vše vyprávěla. Napíšeš mi vid? S kamarádkým Ahoj
Flink Amur.

Rach, řach, trampěři z „Duncanu“!
Zmouláme Vám Vaše mlátíčky. Zbouchli jsme dneska slezinu při švarývasru a plamenu dvoušpovej svíčky. Gaučo vylizuje tóny na Havajce a tím nás převít přivádí do jiného stavu. Co nejdřív Vám tramplici zašlem nákou zdatnou fotku. Brzy nechte vo sobě vědět. Náš vigvám u třech vorousanejch mazáků. p. pl. 17. Hlohovec, Slovensko. Hahoj za 157 na vypijendě v „Duncanu“
Gaučo, Prcek, Hurvinek.

Kluci, děkuju Vám za to, že ste si na mě vzpoměli a sem vůbec hrozně dojmutej. Rvu vocač ze Slovače Vám a vubec všem klukům ze severu bujarý ahoj. Je to sichr, že na Vás a naše kamarádství nezapomenu a že při nejbližší příležitosti Vás budu votravovat svou návštěvou, ale nezapomeňte, že vy ste mi slíbili, že se sem příští rok do Dolního Kubína taky začumdráte. No tak zatím eště jedno ahoj a na shledanou
Gaucho.

Který dobrý kamarád vezme mne na zimu do chaty. Zn. „Tonny B. H.“ do adm. t. ě.

Děkuju chlapcům z Osady Santa Lucie za to, že se na mě složili na pokutu toho revísora. Moc jim děkuju a žejdífk maj u nás na revanch schovaný. Ahoj! — Macendy.

Zaběhl se šerif. Hošové, bez legrace; nám se zaběhl šerif! Osada Adelačka proto zývá trampulata, kdoby někdo něco o něm věděl, ať nám to express napíše. Je menší, černý a je-li na čumdru, hraje kytaru a je vožralý.

Za truchlící osadu: Macendy.

Ahoj, Franto, Hudson, Lefty!
Nevěděl jsem o Vás a zároveň jsem překvapen. Čci s Vámi si podrbati. Přijďte v pondělí 27. t. m. na Háje ke „Skopecokvům“. Jsme tam každé pondělí od 6. hod. večer. Ahoj! Joe, mariňák, 260-II šerif osady, Přebíram.

Kuták, 14. X. 1930.

Eli z Hobo.
Ostrava — město železáren, šachet, vysokých pecí — mizerného ovzduší, plného bacilů, prachu a kouře. Město mramorových paláců, které vyrostly z krvavých mozořů dělníka. — Město falešné morálky, před kterou my alespoň v sobotu a neděli utíkáme do lesů žalovat. My skuteční kamarádi, které blázní nazývají blázny.

A vy že byste Eliško z toho utekla? Vy kerá pochopila tramping tak jak sme ho pochopily my. — Je pravda, utekla stě ale na 14 dnů a co to je, to není nic — bo těžko se člověku potom vracá zpátky. Dostala stě holt urlaub a nám chcetě valit, že stě utekla. Paru dni stě prožila tím našim životem — životem volnosti spravného člověka. Co steho paru dni je fuč a vy zas lítáte po gelbě a ohánáte se furt samým maucta, poklona, co se račte práť, není vám to recht ale musitě.

Vítě, Eliško, bylo to leš, že stě se zpomněla na nás v tým Trampu, ale to stě přece enem robít neměla a fuat nás, že stě utekla. A fberhaupt, jak stě mohla napsat, že Ostrava zmrzla, naopak je tu ganz fajm teplo. Do zimy je přecaj daleko, pytal sem se Juzka a ten předpovědá lepší jak Velký Wagus.

Ja. Těz stě se rozklebetila v tým Trampu o jakýmisi strýčkovi a gořale. Také sme na nás házetě nebo chcetě nám dávat příklad. Ten sme už podchytk a sice od Pána Krista. Jak vítě je gořala nepřitelem lidstva, ale on přeca pravěl: „Mlujtě svoje nepřátele“. Temu ho vy máme tolik rádi. Pššetě téz, aby Hoban zrobil s klukama pořádek, ale s kerýma, dyž se všeci vyflajzli a jezditě enem tří.

A ten Leciánek s tyma hruškama možná, že byl tych hrušek přežraný. Abo jich bole na tým stromě málo. Ze by Tonny dělal osadního blba? Toho tak kerysi nazval, co mu přebrał děvuchu. Myslel se Sony, no to nic nępraví, to musí být bula. Ale řeknu vám, zmýřil se, Sonny je moc fajm kamarád, ale to vítě, za takových věci, krysí dělat kamaráda něbudě, tolik cti on v sobě eště má. To kamarádství na oko mu leze s krku. Ale dost tego to sem nepatří. Ja, Elo, abych nězapoměl, co je s tým Singapurem, my by sme rádi zpívali. Eště ště nenašla noty?

Je mi třeba skončit bo sirény řvu — musím do práce, moderní to otrokárny.

Ahoj — Ostravák.

Jimme! Ty zloduchu, ty křivej Jordáne, Ty urážíš city mužů mravů přilíš uslechtilých. My že máme na osadě blechy — nemáme — a když tak řáčky a ne takový mrňavý, nemytý a nečesaný, jako ty jsi ulágoval u nás! Koukej se brzo objevit na osadě, nebo v Kutáku, ať se s Tebou polaskáme. Za „Lososi údol“ s ohromným ahoj
Batole.

Která trampská dítka by mě chtěla co by dobrou kamarádku a dycinky v tejdnu si se mnou v psaníčku pokcala vo tom jejím i mým soboto-nedělním čumdru aneb vo tom našom životě v osadě. (První psaní do redakce.)
Jana.

Děkuj kamarádům z osady „Ogden“ a jejich squaw za kamarádské přijetí a chrápandu.
Bobby z Planě.

Chatě Besie v Podkoží.
Za milé pohošnění ve vaší chatě děkuje Lolina a Mery. Frantku, bylo zbytečné omlouvání se po neděli.

Slavko Nogole, duše drahá, co je s tebou? Zmizel jsi se světa, nebo tě někdo ukradl? Čekal jsem tě, že přijedeš na náš potlach a ty nic. Koukej, heleď, napiš mi někdy, buď domů, anebo jest-li nemáš adresu, tak do „Trampa“. Kuna tě nechá mockrát pozdravovat a já ti řvu z plných plíc: Deset tisíc Ahojů!
Zizi z Waikiki.

- Proč jsi Hadži rozbil ien püllitr?
- Ale dával jsem ho na stůl a von tam nebyl.
Bob Hurikán

— S váma bych rád ležel, slečno!
— Vy sprostáku!?

— Hm, ale jen na Olšanech!
— Canadian.

Povídá učitel:
— Milé žáci a žákyně. Tejkonc napište nákou větu, kde by bylo slovo n á m ě s t e k.
Napsala Pepinka:
„Můj brácha má na mě stek.“
Jote.

— Helej, Childo, co je to ten fatalista?
— Seš ty ale hnusnej analfabet! To je přece takovej chlap, co sbírá známky!
LORD

— Musitě být na sebe opatrný. Nesmitě nic dělat, abyste přibrál na váze, protože máte bludnu ledvinu.
— Pane dochtor, nebylo by lepší, kdybyste mně na tu ledvinu vyřezal monogram, abych jí našel, kdyby se mi někam zatoulala?
Čutal

— Vy tedy, pane trampe, jste tomu hajnému napraskali v lese. Můžete to popřít?
— Má to bejt, pane sudí, r a d a nebo d o t a z ?
— ý — VI.

Četník na trampa: „Jaké je vaše zaměstnání?“
„Jsem vynálezce.“
„Co jste našel?“
„Dosud nic, pane četmistr, dosud stále hledám.“
Bob Hurikán

— Prosím vás, nevíte do kdy trvá dneska divadlo?
— Lidé už šli všichni ven. Tak to může ještě trvat nákou hodinku.
Nora.